

налъ Марко до колѣне въ земята и чакъ тогава подигналъ торбата на две педи. Пусналъ я на земята.

— Стой, чедо, — рекълъ Дѣдо Господь, — то се видѣ, че ти нѣма да можешъ да ми помогнешъ, ами дай азъ самъ да си я вдигна!

Присегналъ старецътъ. Стистналъ съ набръчканата си ржка торбичката, праметналъ я на тоягата си и си тръгналъ. Настигналъ го Крали Марко.

— Кажй, дѣдо, какво има въ тази торба, че азъ, който съмъ юнакъ надъ юнацитѣ, не можахъ да я вдигна?

— Въ нея, синко, — отговорилъ Дѣдо Господь, — азъ сложихъ цѣлата земя. Когато ти присегна отъ коня да вдигнешъ земята само съ една ржка, изгуби половината отъ силата си. Когато слѣзе и съ дветѣ ржце вдигна торбичката на две педи, ти загуби и другата половина. Нѣмашъ вече сила, Крали Марко! Слѣзъ доле въ дълбоката земя и заспи! Сънувай годинитѣ. На сънъ да минатъ предъ тебе. Чакай да ти сторя хаберь съ едно черно кръстче, че ти връщамъ пакъ силата. И когато увисне на шията ти кръстчето, стани!

— Че кой си ти, — сепналъ се Крали Марко и погледналъ уплашено къмъ стареца.

А той нищо не отвърналъ, поелъ по бѣлия, потопенъ въ луненъ огнь пжтъ и се изгубилъ.

Навелъ Крали Марко глава и полека тръгналъ къмъ бѣлитѣ си кули.

А. Каралийчевъ

ЕСЕННА ЖАЛБА

Недѣй ми рано, вѣтре ле,
Недѣй ми рано повѣва,
Поспри, почакай, вѣтре ле,
Недѣй ми тжжно припѣва!

И лани молихъ те много,
Молба ми ти не послуша,
Не прави тѣй, ей Богу,
Тегло ми дойде до гуша.

Не топлятъ, братко, парцали,
Нито пжкъ вехти обувки;
Безъ татко деца остали,
Не радватъ твойтъ цѣлувки.

Н. Монева